

Dosarul nr.2ra-1239/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: C. Vîrlan)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” cu privire la încasarea sumei și a dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir și s-a menținut hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 23 octombrie 2015, Viorel Trandafir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” cu privire la încasarea sumei și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 1/9 din 10 septembrie 2013, Trandafir Viorel a vândut, iar Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” a cumpărat camionul de model DAF 95400, cu numărul de înmatriculare C LL 418, la prețul de 6989,24 euro.

Conform prevederilor contractului, Viorel Trandafir a predat camionul în proprietatea Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO”, fiind încheiat în acest sens actul de predare-primire din 10 septembrie 2013, semnat de ambele părți.

La rîndul său, Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO”, în conformitate cu prevederile pct. 2.2 al contractului, urma să achite prețul în sumă de 6989,24 euro în termen de până la 10 octombrie 2013.

Reclamantul a susținut că în pofida prevederilor legale și a angajamentelor contractuale, Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” nu și-a executat în modul corespunzător obligațiunile de plată, achitând parțial și tardiv numai suma de 5300,33 euro și anume: la 12 septembrie 2013, suma de 15 000 lei, ceea ce reprezintă echivalentul a 880,29 euro; la 31 decembrie 2013, suma de 7 000 lei, ceea ce reprezintă echivalentul a 389,54 euro; la 17 februarie 2014, suma de 5 000 lei, ceea ce reprezintă echivalentul a 270,32 euro și, la 22 septembrie 2014, suma de 65 676 lei, ceea ce reprezintă echivalentul a 3542,39 euro.

Viorel Trandafir a menționat că potrivit situației din 26 august 2015, suma datoriei Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” față de el constituie 1752,67 euro.

În acest sens reclamantul a invocat că potrivit pct. 2.2. al contractului de vânzare-cumpărare din 10 septembrie 2009, obligația de plată urma a fi executată pînă la 10 octombrie 2013, fapt ce nu a fost efectuat de către pârât, iar din acest motiv consideră că, Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” urmează să achite dobânda de întârziere în sumă de 1009,49 euro, pentru perioada 11 octombrie 2013 -25 august 2015.

Viorel Trandafir a solicitat încasarea din contul Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” în beneficiul său a sumei de 1752,67 euro, a dobânzii de întârziere în sumă de 1009,49 euro și a cheltuielilor de judecată.

La 16 noiembrie 2016, Eduard Obertinschi, prin intermediul avocatului Andrei Tarîța, a depus cerere cu privire la înlocuirea părții cu succesul în drepturi (f.d. 51).

În motivarea cererii, Eduard Obertinschi, prin intermediul avocatului Andrei Tarîța a indicat că prin contractul de cesiune de creanță din 15 noiembrie 2016, Viorel Trandafir a cesionat lui Eduard Obertinschi creanța față de debitorul Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO”, rezultată din contractul de vânzare-cumpărare nr. 1/9 din 10 septembrie 2013.

Eduard Obertinschi a solicitat, prin intermediul avocatului Andrei Tarîța, înlocuirea reclamantului Viorel Trandafir cu succesul în drepturi Eduard Obertinschi.

Prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 16 noiembrie 2016, s-a dispus înlocuirea reclamantului Viorel Trandafir cu succesul său în drepturi Eduard Obertinschi în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Viorel Trandafir împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” cu privire la încasarea sumei și a dobânzii de întârziere (f.d. 58).

Prin hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 78-80).

Prin decizia din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 aprilie 2017 (f.d. 114-130).

La 23 februarie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d.124).

La 2 mai 2018, Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului, s-a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat sunt eronate concluziile instanței de apel că nu au fost prezentate acte confirmative, care ar confirma că Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” deține dreptul de proprietate asupra camionului de model DAF 95400, cu numărul de înmatriculare C LL 418. În acest sens recurentul a susținut că dreptul de proprietate asupra unității de transport nu apare la cumpărător din momentul înregistrării/înmatriculării mijlocului de transport în Registrul de stat al transportatorului, ci din momentul predării, în condițiile prevăzute de art. 210, 321 Cod civil. Mai mult, acesta a sugerat că instanța de apel a apreciat arbitrar contactul de vânzare-cumpărare nr. 1/9 din 10 septembrie 2013.

Recurentul a susținut că înstrăinarea camionului de model DAF 95400, cu numărul de înmatriculare C LL 418 lui Mihail Ciobanu a avut caracter fictiv, deoarece la acel moment Viorel Trandafir era urmărit de mai mulți creditori, iar pentru a-i asigura Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” caracterul netulburat a posesiei, a fost efectuată înstrăinarea provizorie lui Mihail Ciobanu.

Faptul că contractul a fost fictiv se confirmă prin aceea că ulterior, Mihail Ciobanu a înstrăinat camionul de model DAF 95400, cu numărul de înmatriculare C LL 418, Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO”, iar prețul a fost indicat în mărimea valorii restante al sumei inițiale.

De asemenea, recurentul a considerat neîntemeiată concluzia instanței de apel că nefiind proprietar al mijlocului de transport la momentul înaintării acțiunii, Viorel Trandafir și ulterior Eduard Obertinschi nu au avut dreptul de a solicita încasarea datoriei de la Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO”. Cu referire la acest argument, recurentul a menționat că nu are relevanță faptul că reclamantul la momentul înaintării acțiunii deținea sau nu dreptul de proprietate

asupra mijlocului de transport, deoarece dreptul de a înainta acțiune a apărut în legătură cu neexecutarea unei obligații contractuale.

La 29 mai 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Societății cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Până la examinarea cauzei, Societatea cu Răspundere Limitată „MVS-AUTO” nu a depus referință la cererea de recurs prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursul declarat de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir la 2 mai 2018, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 16 ianuarie 2018 a fost expediată în adresa părților la 23 februarie 2018 (f. d. 124), iar conform recursului, recurentul a indicat că a recepționat copia deciziei instanței de apel la 28 februarie 2018 (f.d. 128).

Astfel, având în vedere faptul că termenul de declarare a recursului expiră la 29 aprilie 2018, care este zi de duminică, iar ziua de 30 aprilie 2018 și 1 mai 2018 au fost zile de odihnă, Colegiul consideră că recursul declarat de Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir la 2 mai 2018 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*,

ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către E Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a), c) , alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Eduard Obertinschi, succesor în drepturi a lui Viorel Trandafir, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea